

ELISABETH SANXAY HOLDING

De blinde muur

Vertaald uit het Engels door Eva Schumacher

HERZIENE VERTALING

vangenne**p**
amsterdam

HOOFDSTUK 1

Lucia Holley schreef iedere avond aan haar man, die ergens in de Pacific zat. Eigenlijk waren het vreselijk saaie brieven, vond ze; commandant Holley moest wel denken dat haar leven zo vredig en zonnig was als een bergmeertje.

‘Lieve Tom,’ schreef ze. ‘Het regent pijpenstelen.’

Ze kraste het weer door en zat toen een poosje naar het raam te staren, waar de regen in zilveren watervalletjes langstroomde. Het heeft echt geen zin hem dat te vertellen, dacht ze. Het klinkt alleen maar somber. ‘De krokussen zijn net uit,’ schreef ze, en hield toen weer op. Dit is het derde voorjaar dat de krokussen uitgekomen zijn zonder dat jij er was. En je dochter, je aanbeden kleine Bee, is groot geworden zonder jou. Tom, ik heb je nodig. Tom, ik ben bang.

Sigaretten waren erg moeilijk te krijgen en daarom deed ze maar alsof de lust tot roken haar ineens vergaan was. Het viel al niet mee haar vader er steeds van te voorzien. Wanneer ze bij hem zat als hij rookte, deed ze nooit mee. Nee, dank je, vader, ik geef er echt niet meer om.

Toch had zij altijd een paar sigaretten in haar kamer voor bijzondere momenten. Nu stak ze er een op en leunde achterover in haar stoel, een lange, tengere, bijna magere vrouw die er heel jong uitzag voor haar achtendertig jaar, met een ernstig gezicht en

prachtige donkere ogen. Welbeschouwd een knappe vrouw, maar zichzelf was dat bijna vergeten, elk spoortje van koketterie dat ze ooit had bezeten was weg.

Het was heel rustig in huis op deze regenachtige avond. Haar zoon David was vroeg naar bed gegaan; de oude meneer Harper, haar vader, zat in de zitkamer te lezen. Sybil, de huishoudster, was boven haar hoofd opgehouden met rondstommelen.

Bee had zich opstandig en razend in haar kamer opgesloten; mischien hilde ze wel. Ik pak dit niet goed aan, dacht Lucia Holley. Was ik maar een van die verstandige, verdraagzame, met gevoel voor humor begiftigde moeders, zoals ze altijd in toneelstukken en boeken voorkomen. Maar ik handel niet verstandig en ik ben niet verdraagzaam tegen die man. Ik haat hem.

Als Tom hier was, dacht ze, dan zou hij wel afrekenen met die schoft. Als David maar wat ouder was – of vader wat jonger. Maar er is niemand. Ik sta er alleen voor. En ik doe het allemaal verkeerd.

Met een zwaar gemoed herinnerde ze zich hoe ze naar New York was gegaan, naar het gore volkshotel waar Ted Darby woonde. Ze herinnerde zich hoe ze zich had gevoeld en hoe ze daar aan de balie had gestaan en de bleke en hooghartige receptionist gevraagd had meneer Darby te zeggen dat er een dame was die hem wilde spreken. Provinciaals in haar oude tweed jas, grijze katoenen handschoenen en ronde vilthoed, was ze meteen al in het nadeel geweest. Zelfs uiterlijk was ze niet de verstandige, geestige, vrouw-van-de-wereld-moeder die ze zo graag wilde zijn.

‘Meneer Darby komt zo beneden,’ zei de receptionist.

Ze was op een met groene pluche overtrokken bank gaan zitten en wachtte zo een hele tijd in de sombere kleine lobby. Even later, toen de geüniformeerde portier naast haar ging zitten, realiseerde ze zich dat de bank voor hem en zijn collega’s bestemd was. Hij

was een wat oudere man en ze zou hem misschien kwetsen als ze onmiddellijk zou opstaan en weggaan, dus zat ze nog steeds naast hem toen Ted Darby uit de lift stapte.

Hij was met uitgestoken hand recht op haar afgekomen.

‘U bent natuurlijk Bee’s moeder,’ had hij gezegd.

Ze had hem een hand gegeven en dat was meteen al fout geweest. Maar ze had nog nooit een haar toegestoken hand geweigerd; ze had gehandeld zonder erbij na te denken.

‘Zullen we maar naar de cocktailbar gaan?’ had hij voorgesteld. ‘Het is daar vrij rustig op deze tijd van de dag.’

Het was een heel kleine, nauwelijks verlichte ruimte die naar bier en vernis rook. Ze waren aan een tafeltje in de hoek gaan zitten en na een snelle en zenuwachtige blik op hem te hebben geworpen had ze gezwegen. Hij was nog veel erger dan ze had verwacht: mager, blond en gekleed met een zelfvoldane nonchalance die waarschijnlijk voor artistiek moest doorgaan, in een lichtblauw jasje, iets donkerder broek en suède mocassins. Hij glimlachte geamuseerd.

Ze had niets willen drinken en hij had voor zichzelf een whisky besteld. En dat was nog een punt in zijn voordeel geweest. Hij was op zijn gemak geweest en ontspannen en zij had zich ellendig gevoeld.

‘Ik wil niet dat mijn dochter nog langer met u omgaat, meneer Darby,’ had ze ten slotte gezegd.

‘Maar, mevrouwtje, kan Bee dat niet beter zelf beoordelen?’

‘Nee,’ had Lucia gezegd. ‘Ze is nog een kind. Nog maar zeventien.’

‘Ze wordt volgende maand achttien, meen ik.’

‘Dat maakt niets uit, meneer Darby. Als u niet ophoudt met Beatrice om te gaan, zal ik mijn advocaat hierin moeten mengen.’

‘Waarin, lieve mevrouw?’

‘Ik heb begrepen dat u getrouwd bent,’ had ze gezegd.

‘Maar, mevrouwetje,’ zei hij lachend, ‘wat heeft uw advocaat daar eigenlijk mee te maken? Het gaat hier toch niet om een misdaad.’

‘Ik blijf erbij dat u er volkomen verkeerd aan doet om met Beatrice om te gaan.’

‘Och kom...’ protesteerde hij. ‘Het arme kind heeft me verteld dat ze een afschuwelijk saai leven leidt. Ze houdt ervan om uit te gaan en interessante mensen te ontmoeten en ik neem haar graag mee uit. Ze weet dat ik aan het scheiden ben, maar ze vindt dat geen enkele reden om niet met mij om te gaan.’

Haar bezoek was niet alleen volkomen nutteloos geweest, maar had de zaak meer kwaad dan goed gedaan. Ted had het aan Bee verteld en ze was woedend geworden.

‘Ted is zo goedmoedig dat hij er alleen maar om lacht,’ had ze tegen haar moeder gezegd. ‘Maar ik kan er niet om lachen. Het is het meest vernederende en afschuwelijke dat me ooit is overkomen.’

‘Bee,’ had Lucia gezegd, ‘als je niet kunt beloven hem niet meer te ontmoeten, kan ik je niet langer naar de kunstacademie laten gaan.’

‘Je móét me laten gaan en ik wil niets beloven.’

‘Bee,’ had Lucia gezegd, ‘lieve Bee, waarom vertrouw je me niet? Ik doe het toch alleen maar voor je bestwil?’

‘Waarom vertrouw jij mij niet?’ had Bee uitgeroepen. ‘Ted is de interessantste man die ik ooit ontmoet heb. Hij kent allerlei mensen: artiesten, toneelspelers, allerlei lui. En ik ben niet zijn vriendinnetje.’

‘Dat weet ik,’ had Lucia gezegd. ‘Maar, Bee, je moet me geloven. Bee – hij is niet het type man voor jou om mee om te gaan.’

‘Nee, ik geloof je niet,’ had Bee gezegd. ‘Je denkt wel dat je het weet, maar je bent vreselijk ouderwets. Jij zou zo iemand als Ted gewoon niet kúnnen begrijpen.’

Toen had Lucia Holley haar laatste wapen gebruikt, zij het met grote tegenzin.

‘Bee, als je me niet belooft hem niet meer te ontmoeten, kan ik je geen zakgeld meer geven.’

‘Dat kún je niet doen!’ had Bee uitgeroepen.

‘Er is niets op de wereld dat ik niet zou doen om hier een eind aan te maken,’ antwoordde Lucia. En dat meende ze.

Het was een week geleden begonnen, toen haar nicht Vera Ridgewood haar had opgebeld.

‘Lucia, lieve engel, ik vraag me af of je wel weet dat je dierbare kind optrekt met een héél duister type. Ik heb ze twee keer samen in Marino’s bar gezien en vandaag zag ik ze een tent aan de Madison Avenue binnengaan.’

Het heeft niets te betekenen, had Lucia gedacht, en ze had er Bee zonder al te grote bezorgdheid naar gevraagd.

‘Zeg, liefje, zit er iemand op de kunstacademie met wie je naar bars gaat?’

‘Je bedoelt zeker Ted Darby,’ had Bee geantwoord. ‘Hij zit niet op de academie. Hij is aan het theater verbonden.’

‘Ik heb liever niet dat je naar bars gaat. Met niemand.’

‘Ik neem altijd alleen maar gemberbier.’

‘Maar ik heb niet graag dat je naar bars gaat, kindje. Ga dan naar een nette gelegenheid met die jongen.’

‘Het is geen jongen,’ had Bee gezegd. ‘Hij is vijftendertig.’

Toen was Lucia ongerust geworden.

‘Vraag hem dan hier, Bee,’ had ze gezegd.

‘Ik wil hem niet onder valse voorwendsels hierheen halen,’ had Bee gezegd. ‘Hij wil trouwens niet eens. We hebben het erover gehad en ik heb tegen hem gezegd dat als jij wist dat hij getrouwd was, hij hier geen voet over de drempel hoefde te zetten.’

Ik heb niet de juiste dingen tegen haar gezegd, dacht Lucia, terwijl ze naar de regen tegen het raam keek. Ik heb zo veel fouten gemaakt met Bee, ook al toen ze klein was. Ik had bezwaar tegen haar vriendjes. Ik raakte van mijn stuk als ze ergens andere ideeën over kreeg. Met David ging het zoveel makkelijker. Was Tom maar hier, hij zou precies weten wat je tegen Bee moest zeggen. Kom nou, mijn eendje...! Ze zag er vroeger inderdaad uit als een klein geel eendje met verfromfaaide veren...

Ze stond op en liep naar het raam, rusteloos en met een bezwaard hart. De regen stroomde in glimmende, olieachtige stralen langs de ruit, de bomen zwaaiden een beetje. Aan het eind van het pad waren de vreemd langwerpige omtrekken van het botenhuis te zien, en daarachter lag, onzichtbaar, het water.

Het is hier te eenzaam, dacht ze. Het is verkeerd geweest om hiernaartoe te gaan. Er zijn hier niet genoeg jonge mensen. David kan het niet veel schelen, maar als Bee een paar aardige jongens had ontmoet, zou dit misschien niet gebeurd zijn. Wie weet.

Er was niemand in het botenhuis. Ze zag een vlammetje oplaaien, even flakkeren en toen uitdoven. Ze zag er weer een, dat iets langer bleef branden. Er stak daar iemand een lucifer aan. Een zwerver misschien? Of een dronkenlap die de boel in brand wil steken? Ik ga iemand waarschuwen...

Nee, ik vertel het niet aan vader of David, ze mogen geen gevaar lopen. En ik ga ook niet zelf. Als hij een brandje gaat stichten, dooft de regen het wel uit voor het bij ons komt. Zolang er maar niemand binnen kan komen...

Ze wilde er zeker van zijn dat alle deuren op slot waren en de pinnen op de ramen. Op pantoffels liep ze snel de kamer uit en de gang door naar de trap. In de benedengang zag ze Bee voorzichtig het nachtslot van de deur halen. Ze snelde op haar toe.

‘Bee,’ zei ze zachtjes. ‘Waar ga je naartoe?’

‘Uit,’ antwoordde Bee.

Ze droeg een doorzichtige, blauwe plastic regenjas, haar lichtblonde haar met de scheiding opzij hing los tot op haar schouders, haar blauwe ogen waren tot spleetjes vernauwd en haar mond had een minachtend trekje. Ze zag er mooi en verschrikkelijk uit, vond Lucia.

‘Het regent, Bee. Ik wil niet dat je uitgaat.’

‘Het spijt me, maar ik ga toch,’ zei Bee.

Dat was duidelijke taal.

‘Nee,’ zei Lucia. ‘Je gaat niet.’

Bee begon aan de deurknop te draaien, maar Lucia greep haar bij de pols.

‘Bee, je wilt naar die man.’

‘Goed dan, ik ga inderdaad naar Ted,’ zei Bee. ‘Je wilt me niet meer naar New York laten gaan en daarom heb ik hem opgebeld en gevraagd hierheen te komen. Ik moet het hem toch tenminste uitleggen.’

‘Wat is er! Wat is er toch!’ riep de oude meneer Harper vanaf de drempel van de zitkamer.

Niemand gaf antwoord. Daar stond hij, mager en krijgshaftig met zijn keurige witte snor en zijn helderblauwe ogen, een open-geslagen boek in de hand.

‘Wat is er?’ vroeg hij nog eens.

‘Mama wil me niet uit laten gaan,’ zei Bee.

‘Je moeder heeft gelijk, Beatrice. Het is al laat en het regent dat het giet.’

‘Opa,’ zei Bee. ‘Ik heb een bijzondere reden om uit te gaan en dat weet mama.’

Lucia begon opeens te begrijpen wat haar kind voor tactiek ging

toepassen. Ze rekende op grootvaders enorme toegeeflijkheid en hoopte die tegen haar moeder te kunnen gebruiken.

‘Volg nou maar je moeders advies op, Beatrice,’ zei hij. ‘Dat is het beste.’

‘Nee, dat is het níét. Ze begrijpt er niets van. Ze heeft absoluut geen vertrouwen in mij. Ze vindt me een soort jeugddelinquent.’

‘Kom nou toch!’ zei meneer Harper.

‘Jawel! En Ted is speciaal voor mij dat hele eind gekomen.’

‘Een man?’ vroeg meneer Harper. ‘Waar is hij?’

‘In het botenhuis. Ik moet even naar hem toe.’

‘Je moeder heeft volkomen gelijk, Beatrice. Als je die kerel wilt spreken, laat hem dan hier komen.’

‘Dat gaat niet. Niet na de manier waarop mama hem behandeld heeft.’

‘Beatrice, als je moeder iets tegen die man heeft, zal ze daar een goede reden voor hebben, daar kun je van op aan.’

‘Nee!’ riep Bee. ‘Ik heb hem gevraagd hierheen te komen en ik ga naar hem toe, even maar.’

‘Ik ben bang dat dat niet gaat, kindje.’

O, Bee, lieveling! Kijk niet zo! Het deed Lucia pijn. Alsof we vijanden zijn... Het haar van het meisje glansde in het ganglicht, haar blauwe regenjas glinsterde, ze zag er zo mooi, zo teer en zo wanhopig uit.

‘Bedoelt u,’ zei Bee langzaam, ‘dat u en mama mij met geweld willen tegenhouden om te doen wat ik denk dat goed is?’

‘Nu overdrijf je wel wat, lieve kind,’ zei hij. ‘Je moet een verstandig meisje zijn en je moeder geen verdriet doen. Je weet toch dat ze alleen maar denkt aan je best...’

‘O, hou toch op!’ schreeuwde Bee stampvoetend. ‘Ik wil niet... Ik wil niet...’

Ze begon te huilen en schudde wild met haar hoofd, alsof de tranen haar pijn deden; ze keerde zich om en rende de trappen op. Haar kamerdeur viel met een klap dicht.

Ik hoop maar dat ze David niet wakker maakt, dacht Lucia. Ik zou niet graag willen dat hij hier iets over te weten kwam.

‘Nou, nou...’ zei haar vader. Hij legde zijn hand op haar schouder en dat gaf haar een sterk gevoel van troost. ‘Heb je een mooi boek te lezen, Lucia?’

‘Ik ben Tom aan het schrijven, vader.’

‘Ga maar weer naar boven en maak je brief af, mijn kind,’ zei hij. ‘Ik blijf wel beneden om op het huis te passen.’

Ze begreep wat hij daarmee bedoelde. Hij zou in de zitkamer blijven zitten op een plaats waar hij zicht had op de trap, de hele nacht, als dat nodig was. Ze vertrouwde op hem zoals ze op haar eigen hart vertrouwde. Ze vertrouwde zelfs op zijn gevoelens. Hij zou dat arme, roekeloze, razende meisje niet verkeerd beoordelen.

Ze kuste hem op zijn wang. ‘Welterusten, vader,’ zei ze en liep de trap op naar haar kamer.

Lieve Tom,

David zal je een paar kiekjes van het huis sturen, zodat je er enig idee van hebt hoe we hier zitten. Het is hier werkelijk erg fijn. Alleen de moestuin doet het niet zo goed. De grond is te zanderig. Maar de tomaten groeien wel goed...

Haar handschrift was klein en regelmatig. Het kostte haar veel moeite een *V-mail*-blaadje¹ vol te krijgen. Ik ben ook zo traag,

¹ V-mail (Victory Mail) was een postsysteem dat in de VS tijdens de Tweede Wereldoorlog werd gebruikt om te communiceren met soldaten overzees. De brieven, die op speciale kleine velletjes moesten worden geschreven, werden gecensureerd en gefotografeerd; de negatieven werden verstuurd en op plaats van bestemming vergroot en afgedrukt.

dacht ze. En stom ben ik ook. Ik heb het helemaal verkeerd gedaan met Bee.

De wind was gaan liggen en de regen viel nu recht naar beneden en kletterde op het dak. Ze hoorde een deur slaan. Dat is de voordeur! dacht ze. Ted is binnengekomen!

Ze haastte zich naar de gang en zag dat haar vader zijn jas uittrok. Ze liep vlug naar beneden.

‘Ik ben naar het botenhuis geweest, lieveling,’ zei hij. ‘Ik heb even met die kerel gepraat. Een wel zeer onguur sujet, moet ik zeggen. Hij vroeg gewoon om moeilijkheden. Toen ik tegen hem zei dat hij op moest hoepelen, vertikte hij dat. Toen heb ik dat varkentje even gewassen. Om je de waarheid te zeggen, ik heb hem in het water geduwd.’

Hij was zeer met zichzelf ingenomen.

‘Het water is daar nog geen anderhalve meter diep,’ zei hij. ‘Een kind verdrinkt er nog niet in. Het zal de kerel geen kwaad doen. Zal hem goed doen. Koelt-ie een beetje af.’

Hij gaf haar een klapje op haar schouder.

‘Ja, ja...’ zei hij. ‘Hij is van een koude kermis thuisgekomen.’

HOOFDSTUK 2

's Morgens heel vroeg wakker worden was altijd een feest voor Lucia. Het gaf haar een volmaakt gevoel van vrijheid. Iedereen sliep nog en zij kon doen waar ze zin in had.

Deze ochtend werd ze om vijf uur wakker. Even bleef ze met een bezwaard hart over Bee liggen nadenken, maar haar levenslust was sterker en ze kon niet langer stil blijven liggen. Ze stond op, trok een zwart wollen badpak aan en zette een witte rubber badmuts op. Ze nam haar touwsandalen in de hand en ging op blote voeten de trap af. David deed altijd zo moeilijk als zij alleen ging zwemmen.

'Iedereen met een beetje verstand van water,' zei hij streng, 'zou zoiets niet doen.'

'Maar ik heb er wel verstand van,' zei Lucia. 'Ik zwem al vanaf dat ik een baby was.'

'Niemand zou eigenlijk alleen moeten gaan zwemmen,' zei hij. 'En bovendien is het water te koud begin mei. Ik heb liever niet dat je het doet.'

Ze vond het vervelend iets te doen wat David ongerust zou maken. Maar hij wordt nooit vóór halfacht of acht uur wakker, bedacht ze, en tegen die tijd ben ik allang weer droog en aangekleed. Hij hoeft het niet te weten en deze tijd van de dag is zo heerlijk.

Ze deed de deur van het nachtslot, ging naar buiten en trok zit-

tend op de treden van de veranda haar sandalen aan. Het was een grauwe ochtend, maar toch fris en voorjaarsachtig, en het zag er niet naar uit dat het zou regenen. Ik ga een eindje roeien, dacht ze. En ze dacht dat ze wel een nieuwe en betere manier zou bedenken om met Bee te praten als ze eenmaal onder een nevelige hemel in het grijze water lag.

Ik moet iets anders voor haar verzinnen, dacht ze. Als ik het arme kind niet naar haar kunstacademie laat gaan, wat moet ze dán? Ik moest eigenlijk meer uitgaan. Ik zal ter wille van Bee wat meer met de mensen hier in de omgeving moeten omgaan. Maar daar ben ik het type niet voor. Het is ook zo moeilijk zonder Tom.

Ze was op haar achttiende getrouwd en was nooit ergens heen geweest zonder Tom en had daar ook nooit aan gedacht. En vóór haar huwelijk leidde ze bij haar vader en moeder thuis een rustig en gelukkig huiselijk leven en ging bijna nooit uit. Ze was vriendelijk en niet-kritisch van aard, maar er ging weinig van haar uit. Ze had geen aanleg voor het societyleven en voelde er ook niet voor.

En dat is verkeerd, bedacht ze. Met een dochter van Bee's leeftijd is het mijn plicht iets te doen. Misschien kan ik vader mee krijgen om hier of daar op bezoek te gaan... Misschien kunnen vader en ik lid worden van de plaatselijke zeilclub.

Het botenhuis was een vreemd uitziende constructie, een lange houten tunnel boven een cementen haventje waar de boten gemeerd lagen, met daaraan vast een huisje met twee verdiepingen en een veranda. Ideaal voor een chauffeur of een jong stel, had de makelaar gezegd, maar Lucia had geen chauffeur of jong stel, alleen Sybil, die daar niet wilde wonen.

De houten tunnel had aan het einde een afhellend stuk. Ze liep naar beneden tot waar in het halfdonker de roeiboort, de kano en de motorboot aan ijzeren paaltjes gemeerd lagen. Omdat het eb

was, waren ze tot aan het uiteinde van de touwen afgedreven, en ze begon de roeiboot naar zich toe te halen. Het ging moeilijk en toen ze erin stapte, zag ze het lichaam.

Het was een man en hij lag in de motorboot met zijn gezicht naar beneden in een vreemde en lugubere houding, zijn benen dwars over de zitbank, zijn hoofd en schouders iets hoger. Ze kon zijn gezicht niet zien, maar iets aan hem, misschien de vorm van zijn hoofd, deed denken aan Ted Darby. En ze was er zo goed als zeker van dat hij dood was.

Zo goed als zeker was niet voldoende. Ze stapte over in de motorboot, en het was Ted Darby en hij was dood.